

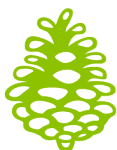
Kapula

SOIVA^{23.4.2022}
TALO

Karjalatalo, Käpylä klo 11-13

Lapsille ja nuorille tanssia, kuvataidetta ja musiikkia!

KÄPYLÄN
MUSIIKKIOPISTO

Kapula

Käpylän musiikkiopiston tiedotuslehti 2/21-22

Sisällysluettelo

Kapulakieltä.....	1
Rehtorin palsta.....	1
Leijona, joka rakasti musiikkia	3
Monipuolinen kamuviikko 3.-7.4.22.....	6
Anu Ekholmin jäähyväissanat	11
Käpylän viulukoulu	14
XVI Juhani Heinonen -viulukilpailu Jyväskylässä.....	17
Sellomuhan ensimmäinen lukuvuosi.....	24
Lasten ja nuorten lied - lauluprojekti	27
LuoMus.....	32
Kisamatkalla Kööpenhaminassa	36
Aimo soittaa harmonikkaa!.....	38
Karjalatalolle mennään!	42
Folk It!.....	44
Elokuvamusiikin ilta selloilla.....	45
Soiva talo 23.4.22	46

Kannen kuva: Helsingin kuvataidekoulun taittaja Joonas Tähtinen suunnitteli Soivan talon järjestäjille yhteisen julisteen.

Yhteystiedot:

Kapulan toimitus: Pirjo Pesola, pirjo.pesola@kmo.fi, p. 050 357 4657

Käpylän musiikkiopisto, Käpylänskuja 1, 00610 Helsinki

www.kmo.fi kanslia@kmo.fi

Kapulakieltä

Kapulan kirjoittamista väreillä tänä keväänä Ukrainan sodan ohella tuleva muutto. Viimeiset mohikaanit Taivaskalliontieltä siirtyvät kevätlukukauden päätyttyä Karjalatalolle. Tilaratkaisu on väliaikainen, mutta seuraavan neljän lukuvuoden ajaksi turvattu.

Opettajakunta hyvästelee pitkän yhteiselon Taivarin kiinteistön kanssa viettämällä illan yhdessä siirtolavojen katveessa perjantaina 13.5.22. Myös hiljattain eläköityneitä, entisiä opettajia kutsutaan paikalle hyvästelemään jo hieman rapistuneet seinät.

Kevään Kapulassa kuvia ja tarinaa tapahtumista kevään aikana.

PP

Soivan talon Nalle Puh -opastajat 23.4.22.

Rehtorin palsta

Suuret muutokset nostavat esiin arvoja, joille toiminta perustuu, joita haluamme kannatella ja joista tulevaisuus ammentaa.

Musiikkiopistokentälle näitä suuria muutoksia on osunut viime vuosina useita. Valtakunnallisen opetus-suunnitelmauudistuksen jälkeen tuli taiteen perusopetusjärjestelmän rahoitus selvitys, musiikkikoulutuksen visiotyö ehdittiin käynnistää ennen maailmanlaajuista pandemiaa, joka mullisti opistomme toiminnan historiallisesti.

Samanaikaisesti juuri meidän musiikkiopistossamme ovat olleet käynnissä suuret tila-haasteet, jonka monista vaiheista laajimmin vaikuttava on se, että musiikkiopiston ovet Taivaskalliontiellä sulkeutuvat tämän lukuvuoden päätteeksi, jotta uudet ovet Karjalatalolla voisivat avautua syyslukukauden 2022 alkaessa.

Olemme musiikkiopistolla työstäneet monin tavoin Käpylän musiikkiopiston strategiaa. Muutosten keskellä olemme uudelleen rakentaneet ja sanallistaneet niitä arvoja, vahvuuksia ja mahdollisuuksia, joille

toimintamme perustuu. Samalla olemme toki huomioineet ne heikkoudet ja uhat, jotka meidän tulee huomioida toimintamme mahdollistamiseksi jokaisessa ajassa ja tilanteessa.

Olen erityisen iloinen ja onnellinen voidessani kertoa, että musiikkiopiston vahvimpia arvoja ovat korkealaatuinen pedagogiikka, yksilöllisyyden kunnioittaminen ja vahva yhteisöllisyys. Nämä kaikki pitävät sisällään laadukkaan toiminnan, saavutettavuuden, avoimuuden ja yhdenvertaisuuden. Haluamme kannatella opistomme erilaisia toiminnan muotoja (peruslinja, kamulinja, suzukiopetus) ja profiloitua toimimaan näissä valtakunnallisestikin suunnannäyttäjänä.

Tavoitteenamme on madaltaa musiikkiopiston kynnystä entisestään niin, että jokaisen lapsen olisi mahdollista päästä kokeilemaan musiikkiharrastusta, ja samalla tukea niitä, jotka haluavat musiikista enemmän, elinikäisen harrastuksen tai jopa ammatin.

Haluamme uskoa taiteeseen, sivistykseen ja koulutukseen! Toivomme, että valtakunnallisesti ja yhteiskunnallisestikin ”vihreä ja pehmeä aalto” pyyhkäisee ylitsemme!

Toivotan jokaiselle Käpylän musiikkiopistolaiselle tasapainoa ja aurinkoa meneillään oleviin ja tuleviin muutoksiin,

Tuuli Talvitie

Rehtori

Leijona, joka rakasti musiikkia

Parin vuoden tauon jälkeen pystyimme taas järjestämään päiväkodeille suunnattuja soitinesittelytapauhtumia 4.4. ja 5.4.22 aamuina.

Osallistumispaikat varattiin parissa päivässä, joten kysyntää tälle toiminnalle on mitä ilmeisimmin olemassa. Kuusi päiväkotien 5-6 -vuotiaiden ryhmää, yhteensä noin 80 lasta, kävi saalistamassa leijonaa.

Lisa Pälikkö laati hauskan formaatin. Lapsille kerrottiin, että musiikkiopistossa hiiviskelee leijona, joka rakastaa musiikkia. Nyt piti löytää se. Vihjeinä toimivat eri luokista vuorotellen kuuluvat soitinten äänet sekä välillä jossain vilahtava leijonan häntä. Ympäri Karjalatalon käytäviä ja luokkia vilisti innokkaita lapsia ja hymyileviä ohjaajia.

Samalla tulivat esitellyiksi pitkähuilu, kantele, nokkahuilu, klarinetti, saksofoni, kontrabasso, harmonikka, huilu, ukulele, trumpetti ja pasuuna. Lopuksi leijona löytyi, ja se soitti pianoa.

Iso rooli oli opiston puhallinorkestereilla A ja B, ns. puhkuorkesteilla, jotka Janina Lehto oli

Unikot kuulevat ihmeellistä ääntä ylhäältä...?

harjoittanut. Puhkut olivat laatineet mahtavan räpin (We Will Rock You) tilaisuutta varten:

Kun sä tahdot oppia soittimia soittaa, ota vanhempiasi hihasta kii ja sano: Mennään kattoo Käpylän musaopistoo, bussilla raitiovaunulla, ota soitin kainaloon
Ja sanot //: tahdon oppii soittaa, soittaa ://
Käpylässä opet osaa musaa opettaa täältä tulee parhaat soittajat siis tuu mukaan! On nokkahuilu, klarinetti, foni, basso Jee!
Ukulele, kantele, harmonikka soinnut sanelee.
Ja sanot //: tahdon oppii soittaa, soittaa ://

Janina Lehto, joka veti ryhmiä ja hoiti uskomattomalla energialla ja innostuksella kaikki kuusi kierrosta, aloitti jokaisen ryhmän kanssa Leijonaa mä metsästä -leikillä. Sitten lähdettiin leijonaa etsimään!

Ohessa kuvia seikkailusta!

Päiväkoti Pikku Veröjä kierroksen alussa. Kohta lähtee Janina Lehdon johdolla lämmittelyleikki "Leijonaa mä metsästän!" Leijona kiinnosti. Jossain vaiheessa joku lapsista totesi tomerasti: "Kyllä mä saan sen leijonan vielä kiinni!"

Puhkut olivat laatineet räpin musiikkiopistosta. We Will Rock You!

Pitkähuilu ja nokkahuilu lurittelivat Unikoille reitin alussa.

Huilu ja ukulele tunnistettiin melko hyvin!

Leijona osoittautui pianistiksi (Lisa Pälikkö)! Puhkun jäsenet osoittavat leijonaa päiväkotiyhteisölle. Lisa Pälikön dramaturgia toimi erittäin hyvin!

Monipuolinen kamuviikko 3.-7.4.22

Kamulinjan perinteinen konserttitapahtuma Kamuviikko järjestettiin kahden vuoden tauon jälkeen. Viikko olikin täynnä iloa, onnistumisia ja yhdessä olemisen nautintoa. Kamuviikon ideana on tarjota jokaiselle kamulaiselle mahdollisuus esiintymiseen vähintään yhdessä viikon lukuisista konserteista. Tänä vuonna tilaisuuksia oli tarjolla yhdeksän, joista ikävä kyllä viimeinen perjantain konsertti jouduttiin sairaspauksen vuoksi perumaan ja siirtämään toukokuulle.

Ukrainan tukikonsertti

Varsinaisen Kamuviikon etkot koettiin Koskelan kirkossa jo lauantaina 2.4, jolloin kuultiin upea Kukuviitsa-kuoron organisoima Ukrainan tukikonsertti. Emmi Kujanpään vetämän kuoron mukana esiintymässä olivat myös Amanda Kauranne (laulu), Ilkka Heinonen (jouhikko), Liisa Isotalo (lausunta), Pirkko Fihlman (äänellä itkeminen), sekä Sakanela-lauluryhmä.

Paikalle saapuivat runsaan yleisön joukossa myös arvokkaat kutsuvieraat – Ukrainan, Bulgarian, Tsekin ja Ranskan suurlähettiläät.

Ukrainan tukikonsertissa esiintyi mm. lauluyhtye Kukuviitsa. Keskellä äänellä itkijä, Pirkko Fihlman.

Sellosalin lavalla yhtä aikaa Veera Voiman Villikot, Maija Karhinen-Illon ohjaama Kettumetsä-yhtye, sekä Martin Gripenrogin Kansanmustikat. Kuva: Jorma Airola

Melkutus

Sunnuntaina 3.4.vietettiin Melkutusta Sellosalissa yhdessä Musiikkiopisto Juvenalian ja Pakilan musiikkiopiston kanssa. Joka toinen vuosi Melkutus järjestetään konserttina Sellosalissa ja joka toinen vuosi tanssitupana Karjalatalolla. Nyt toteutunut konsertti piti olla jo 2020, joten ilo oli ylimmillään kun vihdoin pääsimme sen toteuttamaan. Pandemiasyistä opistojen yhteisistä numeroista isossa kansanmusiikkiorkesterissa luovuttiin, mutta kukin opisto toteutti oman varttitunnin kimara. Käpylän musiikkiopistoa

edustivat mallikkaasti lapsikuoro Veeran Villikot sekä yhtyeet Kettumetsä ja Kansanmustikat. Melkutus-konseptiin kuuluu artistivieraat, jotka tavallisesti myös sovittavat isolle orkesterille jotain omasta musiikistaan. Tällä kertaa konsertin kruunasi armoitettu duo Maria Kalaniemi (harmonikka) ja Timo Alakotila (piano)

Kamuviikon konsertteja

Maanantaina 4.4. koeteltiin Karjalatalon Kamusalin kanto-kykyä, kun pianissimo-ryhmät, kuoro ja iso joukko yksäreitä vanhempineen valtasivat tilan Hauskasti-konsertissa klo 17.

Kamusali oli 4.4. täynnä erikokoista kuulijaa.

Tunnelma oli katossa ja tilasta poistui sangen tyytyväisen näköistä porukkaa. Klo 18.30 alkoi Hilpeästi-konsertti, jonka musikantit olivat muutamaa viehättävää poikkeusta lukuunottamatta edellistä joukkoa varttuneempia. Teinien poplauluesitykset ja aikuisryhmien sävelmät Beatlesista kansainväliseen nykyaikamusiikkiin soivat sulassa sovussa, ja yleisö oli kaikessa mukana, myös laulaen ja tanssien.

Tiistaina 5.4. päästiin kokoontumaan Karjalatalon juhlasaliin. Klo 17 Vinhasti-konsertissa päästiin yhteiseen muskariin Mira Törmälän ja Nelli Ikola-Heiskan johdolla. Ryhmät esittivät omia

bravoureitaan ja pieni livebändin oli tahdittamassa menoa. Klo 18 Vilkkaasti-tapahtumassa Nelli ja Saija Teirikangas pitivät omille oppilailleen työpajan jonka päätteeksi päästiin tanssiin huutokatrillia.

Keskiviikkona 6.4. ja torstaina 7.4. areenana oli Koskelan kirkko. Kauniisti, Koreasti ja Upeasti-konserteissa kuultiin musiikkia vanhoista arkistosävelmistä poppiin asti eri instrumenteilla, eri tyyleillä, eri puolilta maailmaa ja eri ikäisten musikanttien tulkitsemina. Tytti Metsän rytmiikkaryhmissä on soitettu kauden mittaan jouhikoita, jotka olivat hienossa roolissa ryhmien esityksissä. Mikko Malmivaaran ukulelevalmennusryhmä teki hienon debyytin ja erilaiset aikuisryhmät välittivät soiton ja laulun iloa omissa esityksissään. Eri ikäisten laulajien ja soittajien sooloesitykset olivat sydämeen käyviä ja yleisö kannusti vilpittömästi ja runsain aplodein jokaista esiintyjää. Edistyneempien viulu- ja yhtyeekokoonpanoissa kuultiin yhä pidemmälle vietyä ja tyylliteitoista soitantaa. Olikin hienoa huomata miten taidot olivat kahden vuoden aikana kehittyneet. Taitojen karttuminen ja kypsyminen on pysynyt pandemian ajan piilossa luokkahuoneiden seinien takana.

Juhlasalissa pääsivät kaikkein pienimmät esiintymään.

Kamuviikon aikana tuli kauniisti näkyville se kuinka tärkeää meille on olla musiikin äärellä yhdessä tehden ja osallistuen. Yhdessä jännitettiin ja tsem-pattiin, opeteltiin jälleen sekä yleisön edessä että yleisössä olemista. Rento ja salliva ilma-
piiri, jossa kaikilla ikään ja taito-
tasoon katsomatta on mahdol-
lisuus ja oikeus musisoida
sekä esiintyä yksin tai yhdessä
muiden kanssa, osoitti jälleen
merkityksensä.

Pääsin itse seuraamaan kaikki
viikon konsertit, enkä tiedä

parempaa tapaa viettää
työviikkoa. Oli suuri ilo seurata
sekä omien että muiden oppi-
laiden esityksiä ja todistaa niin
monen pedagogis-filosofisen
idean toteutumista. Voinkin
yhtyä kollegaani joka viikon
viimeiseksi jääneen konsertin
jälkeen totesi: "Tässähän tuntee
tekevänsä jotain merkityksel-
listä". Kyllä vain.

Teksti ja kuvat:

Maija Karhinen-Ilo

Kamulinjasta vastaava
apulaisrehtori

Ukraina-konsertin kuvia (Jorma Airola) ja Emmi Kujanpään kiitokset osallistujille.

Thank you very much for performing and giving your contribution to Saturdays' Folk Singers' Solidarity Concert for Ukraine. The concert became much bigger than I expected, and the feedback of the performances has been grateful and touching. And reading news from yesterday, the concert has felt even more important.

Thank you to Ambassador of Bulgaria Nina Simova for inviting your colleagues and creating a warm and special spirit for the concert. (The Ambassadors of Ukraine, Czech Republic, France and Bulgaria were present at the concert.)

I wish you all a beautiful spring and strength to work for peace.
Warm greetings, Emmi

Ilkka Heinonen soitti jouhikolla omat sävellyksensä Kellot sekä Valitus.

Konsertin soololaulaja Amanda Kauranne.

Ukrainan suurlähettiläs Olga Dibrova Emmi Kujanpään vieressä.

Anu Ekholmin jäähvyäissanat

Anu Ekholm on tehnyt pitkän uran Käpylän musiikkiopiston pianonsoiton opettajana. Anua voi hyvällä omallatunnolla kuvailla työnsä omistautuneeksi pedagogiksi, joka päivitti osaamistaan jatkuvasti. Tällaisia pedagogeja ei enää valmisteta.

Anu on harrastanut kirjoittamista jonkin aikaa, ja hän lupautui kirjoittamaan eläköitymisensä kynnyksellä jäähvyäissanat kapulaan.

Varsinaiset kiitokset säästän toiseen tilaisuuteen, mutta: Kiitos, Anu! Vuosien varrella on koettu monta opetusvuotta ja työtehtävää yhdessä, toimintaympäristön muutoksia ja työyhteisön kriisejäkin. Luotettavampaa ja humanimpaa työtoveria ei olisi voinut toivoa. Elämyksellisiä eläkepäiviä!

Hain vuonna 1987 pianonsoiton opettajan paikkaa Käpylän musiikkiopistossa, jolloin hallituksen puheenjohtaja Antero Siljola mainitsi, että tästä toimesta voi aikanaan jäädä eläkkeelle. Ajatus kauhistutti minua. En millään nuorena opettajan alkuna pystynyt katsomaan

niin pitkälle tulevaisuuteen. Eläköityminen soitonopettajan toimesta tuntui minusta jopa epätodennäköiseltä. Ja tässä sitä ollaan. Joku minua viisaampi on sanonut, että tulevaisuuden ennustaminen on vaikeaa. Se on vaikeaa sekä pienen ihmisen näkövinkkelistä että valtakunnan tai koko maailman näkökulmasta.

Vuonna 1987 maailma makasi aivan eri asennossa kuin keväällä 2022. Elimme 1980-luvun lopussa kuumementuneiden markkinoiden aikaa. Ovella oli 1990-luvun lama. Opettajatkin lomautettiin muutamaksi viikoksi taantuman syvimmässä kuopassa. Ensimmäisinä vuosinani opetimme vielä silloisessa Hykkylän koulussa Mäkelänskadulla.

Pian pääsimme Onnentien kouluun. Olimme koulun nimen mukaisesti onnesta ymmyrkäsissä, kun saimme tilat, joissa ei tarvinnut odottaa koulupäivän loppumista, että pääsisi aloittamaan oman työpäivänsä. Haaveissa läikehti ajatus, että saisimme joskus talon kokonaan käyttöömmme, ehkä muiden Käpylässä toimivien taideoppilaitosten kanssa. Mutta kaupunki jyräsi haaveemme ja muutto Taivaskalliontien omaan

kiinteistöön tuli ratkaisuksi tila-ongelmaan. Elimme onnellisina uudessa, kodikkaassa talossa, ilman pelkoa sen menettämisestä. Lamastakin selvittiin ja opetus jatkui suotuisissa tuulissa läpi vuosituhannen vaihtumisen.

Kansanmusiikkiopisto sulautui opistoomme kamulinjaksi ja kasvoimme yhdeksi suurimmista musiikkiopistoista Helsingissä. Samalla Karjalatalosta tuli yksi opetuspaikkamme. Kesän

Opetusluokka jää pian tyhjäksi, kun opisto muuttaa kokonaisuudessaan Karjalatalolle. Anu työnteossa - "hands on".

alussa on viimeinen muutto-
kuorma lähdössä Karjalataloon
ja Taivaskalliontien kiinteistö
kokee muodonmuutoksen,
joka ei ole enää meidän käsis-
sämme.

Musiikkiopiston henkilökunta
on elänyt aikamoisessa turbu-
lenssissa viimeiset vuodet.
Kuluneiden viiden vuoden
aikana opettajakunnasta on
siirtynyt eläkkeelle moni "vanha
käpy", johon itsekin lukeudun.
Uusia työntekijöitä on palkattu
tilalle, mm. uusi kippari, Tuuli
Talvitie. Käpylän musiikkiopisto
tunnetaan laadukkaasta
opetuksestaan ja hyvästä
hengestään. Tämä on työpaikka,
josta useimmiten lähdetään
eläkkeelle. Siinä Antero Siljola
oli oikeassa. Hyvä työilmapiiri
ei synny itsestään, vaan sitä
on vaalittava. Ja se on jokaisen
työntekijän vastuulla, vaikka
talon johdolla onkin suurin
vastuu hengen ylläpitämisestä.

Opettajan mahdollisuudet
urakehitykseen tavanomaisessa
merkityksessä ovat rajalliset.
Yleensä ulkoisesti työnkuva
säilyy melko muuttumatto-
mana vuodesta toiseen, mutta
tässä työssä kehitys on enem-
män sisäistä. Toki opettajan
työ on muuttunut maailman
ja kulttuurin muuttuessa.
Tarvitsemme aika ajoin opetus-
suunnitelman päivittämistä.

Silti koen, että suurin kehitystyö
tapahtuu opettajan korvien
välissä. Opettaja toimii koko
persoonallaan. Kun hän kypsyy
ihmisenä, myös opettaminen
muuttuu. Pedagogin on koko
ajan reflektoitava tekemisiään,
asennettaan ja työmenetel-
miään. Keskiössä on oppilaan
sekä vanhempien kohtaami-
nen ja siihen tarvitaan aitoa
kykyä kuunnella, katsoa ja
aistia. Tarvitaan myötätuntoa,
rakkautta ja rajoja. Tarvitaan
sitoutumista. Todellinen kehitys
on mahdollista vain sitoutu-
malla koko sydämellään, ja
silloin työ alkaa tuntua mielek-
käältä ja oppilaat alkavat
kukoistaa.

Kun sitouduin tähän työhön,
siitä tuli minulle intohimo.
Olen jo usean vuoden ajan
vaihe vaiheelta irrottanut
säikeitä napanuorasta, jolla
olen kiinnittynyt työhöni ja
musiikkiopistoon. Se on ollut
pitkä prosessi, joka on edelleen
kesken. Tästä työyhteisöstä on
tullut minulle toinen koti. Siihen
on kuulunut talon johto, työto-
verit, Taivaskalliontien kiinteistö,
oppilaat ja heidän perheensä.

Tiedän, että surutyö jatkuu
vielä sen jälkeen, kun painan
opiston oven viimeisen kerran
kiinni ja luovutan avaimen.
Sähköpostiosoitteeni muuttu-
essa myös osa identiteetistäni

muuttuu. Silti olen tullut siihen tulokseen, että nyt on oikea aika lähteä. Teen sen sekä haikeana että luottavaisena. Tiedän, että oppilaani saavat edelleen erinomaista opetusta. Käpylässä on loistava tiimi, joka pitää omalta osaltaan hyvää huolta musiikkikasvatuksesta. Ja uskoisin, että voitte nähdä minut tulevaisuudessa silloin tällöin konsertissa liikuttuneena, kun oppilaat loistavat lavalla.

Käpylän viulukoulu

Miksi piti perustaa erikseen viulukoulu viikonloppuihin? Ahti Valtonen valottaa viulukoulun taustaa.

”Se oli jo pitkäaikainen haaveeni, saada lisäopetusta niille oppilaille, jotka haluavat enemmän, edistyä nopeammin. Lisäopetusta ja foorumi tavata toisia innokkaita soittajia. Kollega, Kirsi Ruotsalalla oli jo ollut samansuuntaisia mietteitä, ja hän tarttui asiaan.

Muita opettajia näillä periodeilla ovat olleet Paula Sundqvist (RSO:n 3. konserttimeistari) sekä Wienissä viulunsoiton jatko-opintoja suorittava Juho Valtonen.

”Vaatimukset ovat korkealla, mutta vapaus ja luovuus kuitenkin ovat etusijalla viulukoulun toiminnassa”, korostaa Ahti. ”Ennen muuta kannetaan vastuuta lapsesta tai nuoresta, hänen oppimisestaan. Taideaineissa luovuuden ja ilon tulee olla aina läsnä, siitä ei tingitä.”

Viulukoulu kokoontui kevään aikana viisi kertaa. Huhtikuun viikonlopun jälkeen soi konsertti 24.4.22 klo 16.00 Koskelan kirkossa!

Oppijan kokemuksia

Vilho Siivonen on osallistunut aktiivisesti viulukoulun toimintaan. Mitkä ovat tämän hetken ajatuksesi viulukoulun toiminnasta?

”Se on treenipläjäys, oppii paljon joka viikonloppu. Ei tunnu samalta, kuin silloin, kun treenaa yksin omassa huoneessa.”

Viulukoulut on pidetty Taivaskalliolla, ja päivän aikana nuoret pyörivät samoissa tiloissa. Välillä ehtii lounastamaan yhdessä soittokavereiden kanssa ja muutenkin voi viettää yhdessä aikaa aulassa.

Jokainen viulisti käy periodin aikana kaikilla neljällä opettajalla saamassa vinkkejä ja

ohjausta soittamiseen ja kappaleiden tulkintaan. Vilhon kuvauksen mukaan opettajilla on eri vahvuuksia, jotka täydentävät toisiaan. Joku keskittyy erityisesti tekniikan parantamiseen, toinen esiintymiseen valmistautumiseen, kolmas harjoittelun tekniikoihin ja ongelmakohtien harjoittelun oppimiseen, joku taas poimii musiikin soivasta kudoksesta eniten korjausta vaativat kohdat erityisharjoitteluun ja antaa siihen eväitä.

"Toisena viulukoulun päivänä on aina säestäjä myös paikalla (yleensä Sade Erkkilä). Silloin on

päivän päätteeksi myös yhteissoittoa, helppoja kappaleita prima vistana. Yhteissoiton iloa", kuvailee Vilho.

Mitä olet mielestäsi oppinut juuri viulukoulussa, Vilho?

"Ei välttämättä tekniikkaa – sitäkin myös! – mutta esim. esiintymiseen valmistautumista." Hengittämisestä lähtien. "Paljon pieniä asioita, ehkä aika vaikeita eriteltäväksi", miettii Vilho.

Oman opettajan, Ahti Valtosen, kanssa päätetään yhdessä, mitkä kappaleet viedään "ekstrakäsittelyyn" viulukouluun.

Keksitkö viulukoulun formaattiin jotain parannettavaa?

Tiukkaa miettimistä, mutta äkkiä kysyttäessä parannusideoita ei heti löydy. Mitään ei kuulemma puutu, ja aikataulutkin ovat hyvät, periodit sopivin väliajoin.

Vilho on menossa Juhani Heinonen viulukilpailuun tänä viikonloppuna. Kappaleet ovat osin vanhoja, osa uusia.

"Kreislerin Liebesfreud on ehkä nyt mieluisin, aika tuore. Sain sen joulun tienoilla. Vivaldin Talvea olen soittanut jo iät ja ajat. Kreutzerin etydi on ollut ohjelmistossa syksystä lähtien."

Oletko valmis kisaan?

"No joo, kyllä sanoisin, pikkuisen vielä hiomista", vastaa

Valmistautumassa Jyväskylässä Juhani Heinonen -viulukilpailuun.

Vilho, joka varsin terveesti ei ole turhan tarkkaan selvillä kilpailun kulusta. "Menen sinne soittamaan, katsotaan sitten." Seuraava etappi on "kehittyä viulistina".

Opettajien näkökulmia

Ahti Valtonen, kuinka tarkasti viulukoulun neljä opettajaa sopivat etukäteen tuntien sisälloista, siitä, mihin siellä keskitytään?

– Meillä on koko ajan keskustelua tekemisestä opettajien kesken; jokainen viikonlopputyöskentely päätetään keskinäiseen briiffaukseen. Kokemusten jakaminen on ollut äärimmäisen mielenkiintoista. Pitkään samalla opettajalla olleille oppilaille on tärkeitä saada vieraita vaikutteita. Voi olla myös, että neljä eri opettajaa puhuu samasta asiasta hieman eri lailla, eri painoituksin, jolloin viesti menee paremmin läpi. Toki katsomme myös, ettei oppilaan päätä sekoiteta ristiriitaisilla viesteillä.

– Toiminta on uutta, eikä vielä ole varmuutta, mitä kaikkea opettajista voi löytyä. Mitään ei ole lukittu, sanoo Ahti. Jonkun opettajan osaaminen saattaa paljastua vasta ajan myötä, ja siihen voidaan sitten panostaa enemmän. Myös mietimme yhdessä, mitä oppilaalta voi

edellyttää, vaatimusten yhteismitallisuutta.

– Idea on ollut tiiminä toimiminen, mikä ei välttämättä ole kovin yleistä viuluopetuksen piirissä. Tuntuu toimivan hyvin. Juhani Heinonen –kilpailun jälkeen Ahti sai puhelun itse Tuomas Haapaselta, joka oli vaikuttanut Käpylän soittajien määrästä kilpailussa (osallistumista edelsi karsinta) ja etenkin laadusta.

Käpylän viuluopettaja Kirsi Ruotsala on yksi neljästä koulutajasta viulukoulun periodeilla.

Kirsi, mitkä ovat sinusta viulukoulun parhaiksi osoittautuneet puolet?

– Oppilailla on todella hyvä yhteishenki viikonloppujen aikana, syödään ja kahvitellaan yhdessä ja vaihdetaan kuulumisia. Usein näen, että jostakin harjoitteluluokasta kävelee ulos isompi porukka soittajia, lapset ja nuoret soittavat toisilleen, kyselevät toistensa mielipiteitä ja jakavat kokemuksia. Tuntuu, että soittotuntien lisäksi oppilaat oppivat valtavasti myös toisiltaan. Ja se sellainen valtava musisoinnin ilo ja into oppia koko ajan uutta on ihan käsin kosketeltavaa.

Opettajan näkökulmasta yksi tärkein asia on ollut myös

kollegiaalinen jakaminen. Päivän päätteeksi me opettajat istumme alas ja juttelemme oppilaitten edistymisestä ja mietimme, mikä asia auttaisi nyt parhaiten ketäkin. Usein myös hämmästelemme oppilaitten nopeaa omaksumiskykyä ja suurta potentiaalia. Nautin opettamisesta, mutta tämä toisten opettajien mielipiteiden ja näkemysten kuuleminen ja asioista keskusteleminen on ihan mahtavaa! Opin itsekin valtavasti.

Mikä on ollut haastavinta?

– Haastavinta on ehkä se, että välillä aika on kortilla, monesakin mielessä. Viikonlopun aikana jokaiselle kahdelletoista oppilaalle voi antaa vain yhden tunnin, usein asiaa olisi itsellä enemmänkin. Toisaalta tiukan viikonlopun jälkeen normaali opetusarki jatkuu heti maanantaina, eikä vapaapäiviä siis jää. Mutta kuten sanoin jo aiemmin, tämä on tosi palkitsevaa ja ihanaa työtä, josta myös saa energiaa.

Kiitos omistautuneille opettajille!

PP

XVI Juhani Heinonen –viulukilpailu Jyväskylässä

Käpylän musiikkiopistosta suuntasi maaliskuussa Jyväskylään kuusi soittajaa: Ella Vilagi, Jussi Huuska, Alma Huttunen, Riku Huuska, Alina Siirala ja Vilho Siivonen. Luottosäestäjänä nuorilla viulisteilla toimi Säde Erkkilä.

Kilpailun sarjat eivät edenneet ikäjärjestyksessä, vaan kisa alkoi perjantaina 4.3.22 keskimäisellä, 13–15-vuotiaiden kaksieräisellä sarjalla. Sarjassa kilpaili 20 soittajaa. Käpylän musiikkiopiston edustajia tässä sarjassa olivat Alina Siirala ja Alma Huttunen.

Oma vuoro tulossa, vielä katsomon puolella.

Opettaja Kirsi Ruotsala: "Hyvin soittivat, molemmat onnistuivat hienosti! Tuomaristo antoi hyvää palautetta kummallekin!"

Tämän sarjan loppukilpailuun valitut kahdeksan soittajaa esiintyivät sunnuntaina 6.3. klo 18 Hannikaissalissa finaalikonsertissa, jossa orkesterina toimi Campus Sinfonietta ja kapellimestarina sairastuneen Zoltán Bolykyn sijasta Rita Varonen.

Ensimmäisen sijan sarjassa vei Olga Niemi; toisen Senni Herler ja kolmannen Kaisla Holkko.

Sarjan voittaja, Olga Niemi, oli myös Kirsin suosikki alusta alkaen, tuttu jo aiemmilta estradeilta. Hyvin pitkälti parhaiten menestyivät – ymmärrettävästi – Sibelius-Akatemian nuorisosaston ja Viuluakatemian oppilaat. "Tuttuja naamoja jo aikaisemmista yhteyksistä", toteaa Kirsi Ruotsala.

Iloinen joukko: Ahti Valtonen ja nuoret oppilaansa Jyväskylässä.

Tuomariston puheenjohtaja Reka Szilway kiitti kaikkia soittajia elämyksistä ja valloittavista esityksistä. Hänen mukaansa suomalaisen viulunsoiton opetus on korkealla tasolla, opettajat kehittävät itseään jatkuvasti ja tekevät yhteistyötä. Myös kotijoukot saivat Szilwaylta ansaitsemansa maininnan tärkeänä soittajien taustatutena.

Tiistaina 9.3. vuorossa olivat sitten loput Käpylän soittajat yksieräisessä 10-12 -vuotiaiden sarjassaan: Ella Vilagi, Riku Huuska, Jussi Huuska ja Ville Siivonen. Kaikkiaan tässäkin sarjassa oli 20 osallistujaa.

Kilpailuista kimmoketta?

Kirsi Ruotsala, irtoaako kilpailuista kimmoketta oppilaille?

- Kilpailuissa on tietenkin aina se puoli, että kaikki eivät voi voittaa. Välillä mietin, että kilpailut ovat vain hevosia varten. Mutta kilpailuissa on myös omat hyvät puolensa. Usein ne ovat kuin eräänlaiset kokoontumisajot, joissa tapaa hurjasti tuttuja ja samasta asiasta kiinnostuneita ihmisiä. Minulla on tunne, että aina kun olen oppilaitani vienyt kilpailuun, he ovat ensinnäkin edistyneet ihan valtavasti valmistautuessaan koitokseen

ja toisaalta palanneet kilpailuista kotiin valtavan innostuksen kanssa. Kilpailuissa kuulee muiden pitkällä olevien soittajien tulkintoja tutuista kappaleista, tutustuu uuteen ohjelmistoon ja kenties ymmärtää, minkälaisia asioita omaan soittoon kaipaaisi lisää ja mitä taitoja itsellä jo on.

Tuomaristo on yleensä hyvin asiantuntevaa ja kriittinenkin palaute osuu oikeisiin asioihin. Musiikin ja soittotaidon arviointi perustuu paljon myös erilaisiin mielipiteisiin, sekuntikellon avulla ei parasta soittajaa valita. Niinpä onkin hyvä keskustella kilpailuun lähtevien oppilaiden kanssa jo hyvissä ajoin ja miettiä kilpailun monia puolia, halutaanko lähteä nauttimaan hyvästä esiintymiskokemuksesta ja muista positiivisista aspekteista, vaikka samassa paketissa altistetaan oma soittajapersoonaa myös arvostelulle?

Kiitos vastauksista, Kirsi!

pp

Entä soittajien kokemukset?

Kilpailuihin valmistautumisessa ja itse kilpailuissa on iso urakka. Juhani Heinosen viulukilpailun 13-15 -vuotiaiden sarjaan osallistuneet Alina Siirala ja Alma Huttunen vastailivat tuoreeltaan sähköisesti kysymyksiin tunteuksistaan kisojen jälkeen.

Opettaja Kirsi Ruotsalan mukaan molemmat soittivat hienosti ja saivat hyvää palautetta ja kannustusta!

Alina Siirala, päällimmäinen tuntemus kisojen jälkeen?

- Varmaankin helpotus. Enää ei tarvitse jännittää! Toisaalta myös ilo tai jopa ylpeys, kun sai urakan kunnialla päätökseen.

Oliko ensimmäinen kerta, kun osallistuit johonkin kilpailuun? Aiempi/ aiemmat?

- Osallistuin Seppo Tukiainen -viulukilpailuun 2017. Kyseisessä kilpailussa jaetaan vain 1- ja 2-palkintoja, itse sain 1-palkinnon. Lisäksi osallistuin Wegelius Nuoret Solistit -kilpailuun vuonna 2021.

Mikä sujui parhaiten?

- Kun katsoin esitystäni videolta jälkeenpäin, olin erityisen tyytyväinen siihen, että esitykseni oli laadukas ja tasainen vaikka

minua jännitti tosi paljon. Myös muiden ihmisten mukaan minusta ei huomannut ollenkaan että jännitin.

Mikä jännitti eniten?

- Esitys ylipäättään. Osunko ääniin vaikeissa paikoissa, ja onko kaikki puhdasta ja selkeää.

Menikö valmistelu niin kuin piti?

- Kyllä! Kaikki sujui suunnitelmien mukaan.

Paras fiilis kisojen aikana?

- Heti kun esitys loppui, mutta myös pari päivää myöhemmin kun katsoin esitykseni videolta ensimmäistä kertaa ja sain kuvan siitä miltä esitykseni kuulosti.

Kuuntelitko muita?

- Kyllä, kuuntelin lähes kaikkien muiden kilpailijoiden esitykset.

Kuka teki vaikutuksen?

- Pidin Olga Niemen sekä Deniz Gedikin esityksistä ehkä kaikista eniten, mutta myös Kaisla Holkko teki vaikutuksen, sillä hän oli yksi nuorimmista ja soitti älyttömän hyvin. Kaisla oli myös mukana Wegelius-kilpailussa, joten tämä ei ollut ensimmäinen kerta kun kuulin hänen soittoaan.

Lähdetkö pian uudelleen kisoihin?

- En ehkä ihan heti, sillä on mukavaa keskittyä myös välillä suzukivihkojen ja tekniikan edistämiseen ilman paineita tulevista esityksistä ja suorituksista. Juhani Heinonen -viulukilpailu järjestetään kuitenkin seuraavan kerran vasta kolmen vuoden päästä, joten uudelleen osallistumista voisin harkita. Toki muihinkin kilpailuihin olisi kiva osallistua, mutta ehkä vasta ensi vuonna.

Mitä opit harjoitusprosessin aikana?

- Kärsivällisyys on kaikista tärkeintä, ja parhaiten oppii

soittamalla hitaasti ja toistamalla samoja asioita lukuisia kertoja. Kuitenkin täytyy myös muistaa pitää hauskaa!

Onko jotain muuta, mitä haluaisit lisätä kokemuksestasi?

- Kilpailut olivat ihan mahtava kokemus kaikin puolin! Jos jotain pitää vielä lisätä, niin Jyväskylän päässä kaikki oli hoidettu ihan mahtavasti. Kaikki sujui täydellisesti, ja paikan päällä oli töissä tosi mukavia ihmisiä, jotka hoitivat hommansa loistavasti ja siinä lomassa myös kannustivat soittajia.

Korona kiusasi osallistujia vielä maskisuosituksella. Alina, Alma ja Säde tauolla.

Alma Huttunen, päällimmäinen tuntemus kisojen jälkeen?

– On kyllä kaikin puolin hyvät fiilikset, kisat oli hyvä ja uusi kokemus ja tästä sitten jatketaan eteenpäin.

Oliko ensimmäinen kerta, kun osallistuit johonkin kilpailuun?

– Kyllä, tämä oli ensimmäinen kerta, kun osallistuin kisoihin.

Mikä sujui parhaiten?

– On vaikeaa sanoa, mikä onnistui juuri parhaiten, mutta kyllä itse olin tyytyväinen omaan esitykseen.

Mikä jännitti eniten?

– Tietenkin jännitti sitä, että miten saa juuri sen parhaimman mahdollisen esityksen siinä kisatilanteessa ja muutenkin ylipäätään se, että miten menee ja mitä jos jotain tapahtuu.

Menikö valmistelu niin kuin piti?

– Valmistelut meni hyvin.

Paras fiilis kisojen aikana?

– Paras fiilis oli tietenkin se, kun oma suoritus oli ohi ja sai hetkeksi hengähtää.

Kuuntelitko muita?

– En kuunnellut muiden esityksiä ennen omaa esitystä. Muutamia esityksiä kuuntelin sen jälkeen.

Halusin keskittyä omaan esitykseen ja siksi en halunnut kuunnella muiden esityksiä. Luulen, että se olisi vain häirinnyt omaa esitystä, jos olisi kuunnellut muiden esityksiä, varsinkin, kun tiesin, että kisoissa on kova taso.

Kuka teki vaikutuksen?

– Kisoissa oli kova taso, ja kaikki olivat tosi hyviä, kaikki soittivat hyvin!

Lähdetkö pian uudelleen kisoihin?

– Kyllä varmasti vielä joskus johonkin kisoihin haluaisin osallistua, mutta nyt ei kuitenkaan ihan heti mihinkään lähdetä.

Mitä opit harjoitusprosessin aikana?

– Kyllä tällainen pitkäjänteinen harjoittelujakso opettaa paljon uusia taitoja ja tarve kehittyä kasvaa koko ajan. Kyllä ainakin itse opin olemaan rauhallisempi vaikeidenkin kappaleiden kanssa ja tietenkin oma soitto koko ajan kehittyi.

Kiitos vastauksista!
PP

Käpylän kilpailukvartetti isompien sarjassa. Vasemmalta: opettaja Kirsi Ruotsala, Alma Huttunen, Alina Siirala ja pianisti Säde Erkkilä.

Sellomuhan ensimmäinen lukuvuosi

Jaakko Kulo vetää uutta sellomuhaa, musiikin hahmottamisen ryhmiä sellisteille.

Kaksi uutta kokeiluryhmää on nyt toiminut lähes vuoden.

Ensimmäiseksi herää kysymys: miksi sellomuha, eikö tavallinen muha-ryhmä toimi sellisteillä?

”Se lähti tarpeesta, joka ollaan kohdattu ammattisellisteinä. Sello melodisena soittimena ja F-avain-johtoisesti ei anna lähtökohtaisesti helpotusta tavallisen muha-polun alkuun. Tavanomaisilla musiikin hahmottamisen tunneilla lähdetään liikkeelle suurimmalle osalle tutulla G-avaimella”, valottaa Jaakko Kulo. ”Selloilla menee hyvin pitkään, ennen kuin tehdään harmonisia asioita.” – Esim. pianistin näkökulmasta on helpompi lähteä muhapolulle, harmonia kun on mukana heti varhain.

Sellisti voi ajatella nuottoviivasto sellon kielinä. Sävelnimet vertautuvat sellon sormituksiin. ”Varsinkin suzukissa, sitten kun nuotit tulevat mukaan, monet osaavat kyllä lukea niitä

sormituksina, mutta ei hahmoteta säveltä. Kielet ja nimet pitää kytkeä toisiinsa.”

Jaakon oma kokemus 10-vuotiaana muhan aloituksesta oli ”aika lähellä matikan opiskelua. Ei ollut minulle helppo tapa oppia.”

Kuten kaikki sellistit, Jaakkokin hahmotti nuotteja ensin oman soittimen alueella, F-avaimella. Sitten piti aloittaa musiikin teoria. ”Se piti aloittaa ihan alusta. Se sekoitti päätä aika huolella, kun g ei ollutkaan samassa paikassa (alimman viivan päällä) kuin F-avaimella lukiessa. Nyt kun olen itse sitä tekemässä, koitan löytää useampia reittejä oppimiseen. Lapset oppivat eri tavoilla. Jotkut oppii viivaston ja pallojen piirtämisen kautta – kaikki tekevät tätä – mutta asiaa pitää pystyä lähestymään myös toiminnallista reittiä.”

Uudessa sellomuhassa on ideana, että aloitetaan asiat F-avaimella. ”Se on minusta nuorille sellisteille reilua. Monet ovat reippaasti ottaneet haltuun F-avainta, joten harmoniset ja asteikkoasiatkin aloitetaan tutusta F-avaimesta.”

Myös sävellyttämistä on Jaakon kiinnostuksen myötä mukana.

”Opiskellaan vähitellen

tekemään omia, pieniä kappaleita sellolla ja F-avaimella. Olisi paljon mutkikkaampaa tehdä samaa G-avaimella. Kun osataan laittaa jokin oma pikkukappale nuoteille, pitää osata jo asteikko, aika-arvot, sävellajit, tahtilaji eli tosi monta juttua. Olisi hyvä, jos jokainen oppisi kevään aikana tekemään pienen kappaleen nuoteille F-avaimelle. Sitten oltaisiin saavutettu aika monta etappia.”

Käytännön systeemit

”Yritän pitää balanssin teorian ja käytännön tekemisen välillä. Joka toinen viikko ryhmässä

toimitaan sellon kanssa, joka toinen ilman. Jokaisella omat nuottivihot mukana. Toiminnallisuus auttaa oppimisessa.”

Opeteltavia asioita ovat esim. pulssin hahmottaminen, aika-arvot (kehorytmit erojen havainnollistajana) ja dynamiikka. Harmoniaa harjoitellaan mm. muodostamalla soittimilla sointuja: osa ryhmästä soittaa priimiä, osa terssiä, osa kvinttiä. Sointujen soittaminen kehittää sointukorvaa, intonaation kuuntelemista. ”Vaadin, että soinnut soivat puhtaasti, intonaatio on kohdallaan. Oppilaat kuulevat

Perjantain sellomuhan ryhmä kokoontuu Koskelan kirkossa. Kuva: Jaakko Kulo.

soinnut sitten niin kuin niiden tulee soida. Se palkitsee.”

Miten ryhmät ovat toimineet?

”Olen armollinen sekä oppilaita että itseäni kohtaan. Vähitellen on valjennut, paljonko on realistista esim. yhden syksyn aikana opetella tai opettaa. Ryhmän pitää toimia ja yhdenvertaisuuden säilyä ryhmässä. Varhaismurrosikä tuo mukaan omat kuvionsa. Joskus työrauhasopimusten kertaaminen vie aikaa tunnilta. Joskus harjoitellaan ryhmässä opiskelemisen aakkosia. Sitten kun peruspaketti on kasassa, voi alkaa vähän kokeilemaan, mikä tarttuu.”

Ryhmät ovat Jaakon mukaan tosi heterogeenisia, sekä iältään että omaksumiskyvyltään, mikä edellyttää ryhmän vetäjältä notkeita tuntosarvia. Tarvittaessa Jaakko laatii nopeasti edenneille lisätehtäviä ja toisaalta antaa jollekin lisätukea, on vähän lähempänä jotakin opiskelijaa tunnilla. Kummallekin ryhmälle Jaakko suunnittelee hieman eri tunnit, sillä ”samat suunnitelmat molemmille ryhmille ei toimineet. Valmista materiaalia on tarjolla hyvin niukasti. Aika lailla itse teen, ei ole valmista pakettia olemassa.”

Kollegoita aiheesta löytyy joku-
nen, esim. Csilla Tuhkanen, joka
aloitti IHMOssa sellomuhan.

”Tiistain ryhmässä on vähän nuorempia (yksitoista noin 9-11-vuotiaista) kuin perjantaina (yhdeksän noin 10-14v), jokseenkin hyvin jako on toiminut. Isompien kanssa ei tarvitse enää ryhmässä käyttäytymisen pelisääntöjä kerrata. Vaikka tunti onkin perjantaina juuri ennen viikonloppua ja siellä on rentoa läpänheittoa, ihan ollaan saatu tehtyä juttuja. Sellistien leffamusakonserttiin harjoitellaan parhaillaan perkussio-osuutta (isorumpu, tamburiini), Prinssi Ali -kappaleeseen. Hyvä paikka opiskella aika-arvoja, monia taukotahteja, iskuja ei-painollisille osille jne.”

Ensi vuodelle jatkoa – suunnitelmat?

”Molemmat ryhmät jatkavat todennäköisesti ensi vuonna. Olisi hyvä jatkaa vielä vähän ja siloittaa tietä normimuhaan. Ehkä voisi perustaa vielä uuden ryhmän, niille, jotka tarvitsevat, nuoremmille esimerkiksi. Ryhmät kannattaa jatkossa muodostaa mahdollisimman samanikäisistä.”

”Semmoinen fiilis on tullut, että sellomuha tarjoaa sellisteille jotain sellaista, mitä he eivät muuten saisi, se siloittaa tietä musiikin hahmottamista ja nuotinlukemista kohtaan. Koitan tehdä sellomuhan niin, että kukaan ei ajattele, että musiikin teoria olisi irrallinen osio, koitan saada sen sidottua heti alusta käytännön tekemiseen. Kyllä uskon, että oppilaat ovat saaneet siitä jotain irti.”

Pirjo Pesola

Kevättä kohti mennään. Vigo di Fassan kulleroita kesällä 2021. kuva PP.

Lasten ja nuorten lied – lauluprojekti

Lisa Pälikkö ja Hannu Holma ovat keväällä 2022 tehneet yhteistyötä lasten ja nuorten laulu-piano -yhteismusisoinnin parissa. Mistä on kyse?

Lisa Pälikkö kertoo idean löytyneen Savonlinnan kesäleirillä, missä hän on toiminut piano-opettajana useana vuonna. Kesän 2021 leirillä hän tutustui toimintaan, jossa lapset ja nuoret työskentelivät yhdessä ja harjoittelivat laulu-piano -ohjelmistoa, joka oli vaikeustasoltaan ja sisällöltään ikävaiheeseen sopivaa. Lasten lied- toiminnan pioneerin, piano-opettaja Marjukka Eskelisen sovituksissa helpot piano-osuudet yhdistyivät lasten ja nuorten laulamiseen. Oppilaat Savonlinnan leirillä pitivät kovasti tällä tavoin yhdessä toimimisesta. Myös Käpylän laulunopettaja Hannu Holma innostui ideasta, ja projekti lähti lentoon.

Lasten ja nuorten lied-katselmus Vantaalla 2.4.2022

Kevään projekti huipentui kolmen konsertin sarjaan 2.4.22 Vantaalla. Lasten ja nuorten lied 5+1 vuotta -tapahtumaan

Vantaan katselmuksessa esiintyneet opiskelijat. Kuva © Yin Zi.

Kuusi lied-paria Lisa Pälikön piano-oppilaita harjoitteli kevään 2022 mittaan Lisan ja laulunopettaja Hannu Holman ohjauksessa seuraavia Marjukka Eskelisen sovituksia:

Suomalainen kansansäv. Mä kuljen metsätietä

Englantilainen säv. My Bonnie Oona Tammela, piano ja Sonja Mäkeläinen, laulu

Englantilainen säv. Merirosvolaulu

Ranskalainen säv. Vanha kuningas Eino Nikula, piano ja Sebastián Peña Markkula, laulu

Ranskalainen säv. Kuningas ja hoviherra

P. Ohls Hyvin hiljaa Oona Tammela, piano ja Salme Nikula, laulu

Suomalainen kansansäv. Aamulla varhain

Suomalainen kansansäv. Yksi ruusu on kasvanut Iris Heikkilä, piano ja Elsa Sarkkinen, laulu

Suomalainen kansansäv. Makeasti oravainen

Osseatilainen säv. Triste est le ciel Aleksis Mykkänen, piano ja Frida Pakkasvirta, laulu

Ruotsalainen säv. Vem kan segla förutan vind

Ukrainalainen säv. Krinitza Leon Prusskij, piano ja Sofia Maria Tommonen, laulu

saapui noin 66 lasta ja nuorta (alle 16 v) eri puolilta Suomea: Helsingin konservatoriosta, Vantaan musiikkiopistosta, Jokilaaksojen musiikkiopistosta, Käpylän musiikkiopistosta, Sibelius-opistosta (Hämeenlinna) sekä Kotkan seudun musiikkiopistosta.

Katselmuksen ohjelmassa oli konserttien ohella toisiin osallistujiin tutustumista, valmistautumista esityksiin, yhteiset ruokailut, palautetuokio sekä yhteinen päätöstilaisuus.

Pianisti **Aleksis Mykkänen**, mikä oli ensimmäinen reaktiosi, kun Lisa ehdotti ryhtymistä liedpianistiksi?

– Olin heti kiinnostunut. Se oli jotain uutta, koska olen aina vain soittanut pianoa yksin. Oli jännää, että tuli ihmisääntäkin mukaan.

Oliko säestäminen ennestään tuttua? Entä laulajan säestämisen?

– Olin Savonlinnan musiikkileirillä viime kesänä. Osallistuin siellä liediin ja säestin siellä Makeasti oravainen -kappaleen, joka oli myös toinen tämän kertaisista kappaleista.

Poikkeaako laulajan säestämisen mielestäsi soittajan säestämisestä? Jos, niin miten?

– Minulla ei ole kokemusta

soittajan säestämisestä, paitsi jotain oman kouluni musiikkitunteja, mutta ne ovat aika pilipilejeja. Erona on ainakin se, että laulajan kanssa pitää miettiä, milloin hän saa vetää henkeä ja kuinka kovaa, hitaasti tai nopeasti laulaja pystyy laulamaan.

Miltä säestykset vaikuttivat?

– Yhden kappaleemme (Makeasti oravainen) kohdalla oli hieman vaikeaa seurata laulajaa, koska kappale tuntuu vapaammalta. Toinen kappaleemme (Triste Est Le Ciel) taas oli rytmiltään selkeämpi, jolloin laulajaa oli helpompi seurata.

Saitteko itse valita harjoiteltavat kappaleet, laulut?

– Emme, mutta olin kuitenkin iloinen niistä kappaleista, jotka opettajani Lisa Pälikkö valitsi meille.

Millaisia ohjeita sait laulun säestämiseen?

– Sain ohjeita seurata tarkasti, mitä laulaja tekee. Nämä kappaleet olivat aika helppoja, joten kaikkein eniten kiinnitin huomiota laulajaan.

Miten kävitte laulujen tekstejä läpi?

– Koska nämä laulut ovat kuin runoja, analysoimme hieman niiden tarkoitusta.

Esiinnyitte Koskelan kirkossa harjoitusmielessä ja sitten

Vantaan isossa tapahtumassa. Oliko kokemuksissa eroja?
– Tilat tuntuivat aika samanlaisilta. En jännittänyt kummassakaan esiintymisessä.

Mikä jäi päällimmäiseksi mieleen koko projektista?
– Meillä oli aika paljon harjoitus-konsertteja ja oli kiva hengata musiikkiopiston kavereiden kanssa. Liedissä on aina ollut hyvä yhteishenki, joten ehdottomasti haluaisin kokeilla tätä uudestaan. Yhteistunnelma on kuin joululaulutilaisuuksissa kirkossa.

Frida Pakkasvirta, laulajan mietteitä:

Mikä oli ensimmäinen reaktiosi, kun Lisa ehdotti ryhtymistä laulusolistiksi lied-projektiin?
– Ihan jännittävää, en aluksi ymmärtänyt osallistuvani tähän isoon projektiin.

Oliko yksin laulajana esiintymisen ennestään tuttua?
– Oli, olen esiintynyt koulun juhlissa ja muissa perhetuttujen juhlissa.

Miten laulajana esiintyminen eroaa soittajana esiintymisestä?
– Laulaminen esiintyessä ei jännitä niin paljoa. Laulaminen tuntuu helpommalta, se tulee itsestään.

Millaista ohjausta sait laulamiseen?
– Kerran kahdessa viikossa 1h 30min.

Miten kävitte laulujen tekstejä läpi?
– Aina ennen kappaleen laulamista pohdiskelimme sanojen viestiä ja kappaleen tunnetilaa.

Esiinnyitte Koskelan kirkossa harjoitusmielessä ja sitten Vantaan isossa tapahtumassa. Oliko kokemuksissa eroja?
– Koskelassa ei ollut paljon ihmisiä, tämän takia ei jännittänyt paljoa Koskelassa toisin kuin Vantaalla. Vantaalla esiintymisen tuntui raskaammalta, koska olimme koko päivän tapahtumassa ja harjoittelemassa.

Mikä jäi päällimmäiseksi mieleesi / vaikutelmaksi koko projektista?
– Oli mukava ja uudenlainen kokemus. Työtä oli kyllä paljon, mutta opin paljon.

Laulunopettaja **Hannu Holma** opasti nuoria sekä tekstien sisälön että laulutekniikan osalta.
– Ryhmissä oli kolme oppilasta kerrallaan, sopivan pieni määrä. Ryhmän jäsenet toimivat toisilleen vertaistukena – muillakin ilmeni ehkä samoja haasteita! Hyvä lisä tälle ryhmälle olisi henkilökohtainen ohjaus, vaikka vain 15 min. Ehtisi paremmin

paneutua äänellisiin asioihin, jotka ovat kaikilla henkilökohtaisia.

Hannu jatkaisi mielellään toimintaa.

– Koulussa laulaminen on jäänyt aika vähälle. Yhdessä laulamisen avulla liikkeelle lähteminen helpompaa, nuoret rohkaistuvat laulamaan.

Hetkiä elämästä – lauluja sodassa ja rauhassa – konsertti to 12.5. klo 19.30

Käpylän lied-parien esityskokonaisuus on koettavissa myös torstaina, 12.5. klo 19.30 Koskelan kirkossa Lisa Pälkön dramatisoimana versiona!

Taustatietoa Lasten ja nuorten liedistä:

Lasten lied syntyi 2016 laulunopettaja Saara-Maija Strandmanin ja pianonsoiton opettaja Marjukka Eskelisen yhteistyön tuloksena Jokilaaksojen musiikkiopistossa. Lasten ja nuorten liedissä musiikkia opiskellaan tekstilähetoisesti, ilmaisun pääpaino on tarinankerronnassa ja vuorovai-
kutuksessa. Ryhmämuotoisessa opetuksessa lapset pääsevät kokemaan yhdessä tekemisen riemua yksilöopetuksen vastapainoksi. Osallistujien ikähaitari on ulottunut viidestä vuodesta teini-ikään.

Lisätietoa aiheesta: <https://lastenlied.fi>

Koskelan harjoituskonsertissa merirosvoilla oli rekvisiitta kohdallaan.

LuoMus

Luomus-kurssilla oli luvassa luovuuden herättelyä, hauskaa yhteismusisointia ja improvisoinnin ja säveltämisen alkeita. Lauantaina 26.3. klo 10–14 Karjalatalolla pidetty kurssi oli suunnattu 8–11-vuotiaille kaikkien soittimien soittajille. Ohjaajina toimivat Anni Juvonen ja Maija Helve.

Luomus – improvisoi!

Miltä kuulostaa superpallo tai vesiputous, miten sen voisi soittaa? Miten toimii eläinten-hoitokone tai legopalikantekokone, millaista ääntä se pitää? Voiko tarinan keksiä ryhmässä niin, että jokainen sanoo yhden sanan kerrallaan? Muun muassa tällaisia asioita pääsivät pohtimaan ja toteuttamaan Käpylän musiikkiopiston ensimmäisen Luomus-kurssin osallistujat lauantaina 26.3. Karjalatalolla. Mukana oli 14 opiston 8–11-vuotiaasta oppilasta sekä ohjaajina käyrätorvensoiton opettaja Anni Juvonen ja musiikin hahmottamisen ja pianonsoiton opettaja Maija Helve.

Luomus-kurssin ohjelmaan kuului lämmittely- ja tutustumisleikkejä, luovuutta herättäviä harjoituksia, soittimilla improvisointia, oman tarinan keksimistä

ja sen pohjalta säveltämistä pienissä ryhmissä. Oppilaat osallistuivat innokkaasti ja ryhmäytyivät nopeasti. Lapset heittäytyivät rohkeasti erilaisiin harjoituksiin ja saivat tehtyä pienryhmissä omat musiikkitarinansa, jotka esitettiin lopuksi kaikille.

Lapset ovat hyvin kekseliäitä ja luovia, mutta silti vieraassa porukassa improvisoinnin ja säveltämisen aloittaminen vaatii lämmittelyä.

Vuorovaikutusharjoituksilla on tärkeä tehtävä turvallisen, myönteisen ja sallivan ilmapiirin luomisessa, joka rohkaisee käyttämään luovuutta ja omaa ilmaisua. Improvisoinnin ja säveltämisen pohjana voidaan käyttää esim. tarinaa, kuvaa tai liikettä. Oleellista on keskittyä siihen, mitä haluaa kuvata, millaista tunnelmaa etsiä tai millaista äänenväriä käyttää, ja sitten etsiä soittimesta sopivat sävelet ja soittotavat idean toteuttamiseen. Improvisointi ja säveltäminen ovat pohjimmiltaan leikkimistä musiikin eri elementeillä.

Ajatus Luomus-kurssin järjestämisestä syntyi tarpeesta saada tehdä rauhassa luovia harjoituksia, joihin soittotunneilla ja muharyhmissä on aina liian vähän aikaa. Nykyisessä

LuoMuslaiset luomistyön touhussa. Kuva Maija Helve

opetussuunnitelmassa oman musiikin tekeminen on entistä tärkeämmässä asemassa.

Me molemmat ohjaajat olemme osallistuneet Sibelius-Akatemiassa opiskellessamme LUOMUS-opintoihin, joissa musiikki- ja teatteri-improvisaation tekniikoita yhdistämällä tehtiin koululaisten, opettajien ja opiskelijoiden yhteistyönä erilaisia musiikkiesityksiä. Musiikin lehtori Riitta Tikkanen kuvaa opintojaksoa Taideyliopiston sivuilla näin: "Luovat muusikontaidot (LUOMUS) -opintojaksoilla opetus perustuu ajatukselle jokaisen osallistujan taiteellisten

ideoiden ja ajatusten hyväksymisestä, kunnioittamisesta ja arvostamisesta. LUOMUS -koulutuksen tavoitteena on antaa ilmaisun ja rakentavan vuorovaikutuksen työkaluja lasten ja nuorten kohtaamiseen luovissa projekteissa."

Improvisaatioteatteri Stella Polaris toi 1990-luvulla Suomeen englantilaisen Keith Johnstonen improvisaatiometodin, jonka ideana oli auttaa näyttelijöitä selviämään esityksissä tilanteista, jotka eivät menekään käsikirjoituksen mukaan. Myöhemmin Sibelius-Akatemia alkoi tehdä yhteistyötä Stella

Polariksen kanssa LUOMUS-opinnoissa ja taidekasvatusprojekteissa. Improvisaatiometodin ydinajatuksena on olla vuorovaikutuksessa ja kuunnella toisia. Imroteatterin motto ”moka on lahja” tarkoittaa sitä, että ei oikeastaan ole olemassa mokia vaan niin sanotusta mokasta voi syntyä jotain vielä parempaa, kun siihen suhtaudutaan mahdollisuutena.

Teatteri-improvisaation harjoitukset auttavat myös musiikoita esiintymisjännityksen hallinnassa, rohkaisevat spontaaniuteen ja heittäytymiseen

ja ovat siten erinomaista esiintymisvalmennusta. Monella on kokemuksia konserttitilanteista, joissa kaikki ei menekään suunnitelmien mukaan, jolloin kokemukset improvisoinnin harjoittelusta auttavat luovimaan rohkeasti eteenpäin.

Toivottavasti voimme pian järjestää seuraavan Luomuskurssin, hauskaa oli!

Maija Helve ja Anni Juvonen

Jos oma soitin oli kannettavaa tyyppiä, se oli mukana. Kuva Maija Helve.

LuoMus -osallistujia, kuva Anni Juvonen.

Pianisti Milla Söderholm osallistui LuoMus -lauantaihin 26.3.2022.

Mitä te teitte siellä?

"Siellä leikittiin leikkejä ja soitettiin tarinaa. Sai keksiä sen itse." Ensin Milla nimeää hauskimaksi tarinan keksimisen, mutta sitten muistaa kivat leikit ja korjaa lausuntoaan.

Tarinassa oli mukana kissa, hiiri ja enkeli. "Mä sain soittaa, kun enkeli laskeutui. Oli vain yksi piano ja ksylofoneja. Niissä oli pehmokapulat, ei kuuluneet kovin hyvin. Pianotyypppejä oli kuusi."

Muut soittajat toivat soittimensa mukanaan. "Jollain oli viulu,

jollain iso..." käymme katso-massa Taivarin käytävän jousi-soittimia kuvaavasta taulusta varmistuksen... "kontrabasso".

Välillä keksittiin yhdessä, välillä pienryhmissä ja välillä piti kuunnella toisten esityksiä.

"Piti soittaa sillä (annetulla) rytmillä tiettyjä säveliä." Keksitte siellä siis kaikenlaista! Miltä keksimänne kuulostivat? "Tosi oudoilta."

Millan pulppuavasta kerronnasta ja innosta päätellen tosi kivaa oli, ja uskallus kokeilla musiikillista keksimistä sai lisää vauhtia! "Oli siellä kivaa!"

PP

Kisamatkalla Kööpenhaminassa

Jugend Musiziert, eli tuttavallisemmin JuMu, on Saksassa vuosittain järjestettävä suuri musiikkikilpailu lapsille ja nuorille. Myös saksalaisten koulujen oppilaat ympäri maailmaa voivat osallistua kolmivaiheiseen kisaan. Suomessa Deutsche Schule Helsinki on innokkaasti mukana joka vuosi, sillä koulussa on paljon soittavia oppilaita ja koulun yhteydessä jopa toimii oma musiikkikoulu. Alkuerät ja pienemmille soittajille tarkoitettu Kinder Musizieren -tapahtuma järjestettiin omalla koululla striiminä tammikuussa. Välierät, eli "Landeswettbewerb" ovat Saksassa osavaltioiden ja

ulkomaisten koulujen kohdalla isompien alueiden kilpailuja. Pohjoismaisten, itäeurooppalaisten sekä Sveitsin, Ranskan ja Iso-Britannian saksalaisten koulujen jousisoitinopilaat pääsivät kisaamaan Kööpenhaminassa maaliskuussa, liveinä!

Käpylässä Salla Ahokannon suzukioppilaana viulua soittava Helvi Missi, 10, lähti kisaamaan välieriin, ja samalla ulkomaille ensimmäistä kertaa sitten vuoden 2019, jolloin Käpylän suzukiviulistit kävivät keikareissulla Espanjassa. Helvin koulusta mukaan lähti yhteensä kymmenen oppilasta, nuorimmat kymmenen ja vanhimmat 16-vuotiaita.

Melkein kaikki välierien osallistujat yhteiskuvassa todistustenjaon jälkeen.
Kuva Reinhard Wilting.

Itse soittamisen lisäksi jännittävää oli tietysti se, tulisiko viime hetken sairastumisia tai muuta yllättävää. Ja tulihan niitäkin: koronataudin takia pois joutui jäämään koulun musiikinopettaja, jonka piti olla vastuussa yksin matkustavista isommista oppilaista. Sijainen onneksi järjestyi, eikä kukaan soittajista joutunut jäämään kotiin. Helviä alkuerissä säestänyt Käpylän oma pianisti Risto Kytö ei päässyt mukaan, mutta helsinkiläisten säestäjäksi saatiin Konservatoriolla työskentelevä Timo Latonen, jonka omakin tytär osallistui kilpailuun.

Jousisoitinten välierät pidettiin kahtena päivänä pienessä Juhl-Sørensen-salissa, jonne soittajien ja juryn lisäksi mahtui ainoastaan parisenkymmentä kuulijaa. Kummankin päivän päätteeksi soittajat saivat halutessaan lyhyen suullisen palautteen soitostaan. Helvi esitti Seitzin D-duurikonsertosta ensimmäisen osan sekä Vivaldin a-mollikonsertosta ensimmäisen osan. Soitto onnistui mainiosti, ja saksaksi annettu palaute oli ystävällistä ja rakentavaa. Helsinkiläisistä kesäkuussa järjestettävään loppukilpailuun pääsi 8-luokkalainen supertaitava viulisti Helena Kujala.

Helvi onnistuneen esityksen jälkeen.
Kuva Hanna Isolammi

Kilpailun lisäksi kööpenhaminalaiset olivat järjestäneet hauskan yhteisretken musiikkimuseoon, jossa lyhyen esittelyn jälkeen sai itse kokeilla erilaisia soittimia, sekä viimeisenä kisapäivänä päätöskonsertin, todistustenjaon ja yhteisen illallisen. Helvin mielestä kivaa oli myös kokea Kööpenhaminan ilman kuljettajaa ajava metro. Järjestelyt toimivat moitteettomasti, ja koronarajoitusten puuttumisesta huolimatta olo oli yllättävän turvallinen.

Kaikkiaan oikein rento ja mukava kilpailukokemus!

Hanna Isolammi

Aimo soittaa harmonikkaa!

Minä soitan harmonikkaa...

– lasten ja nuorten valtakunnallinen kilpailu – järjestetään vuosittain Suomessa eri paikkakunnilla. Tämän vuoden kilpailu on järjestyksessä 49. ja se järjestetään Pieksämäellä 8.–10.4.22.

Osallistujia MSH-kilpailuissa on vuosittain n. 100, alle kouluikäisistä 18–19-vuotiaisiin. Kilpailuihin tilataan ajoittain uusia sävellyksiä, joten muillekin harmonikan soittajille syntyy samalla uutta ohjelmistoa, tuoretta soitettavaa.

Pääjärjestäjänä toimii vuonna 1975 perustettu Harmonikansoiton opettajayritys, joka tekee harmonikkamusiikkia tunnetuksi eri kansalaispiireissä, edistää ja kehittää harmonikansoittoa ja erityisesti harmonikansoiton opetusta maassamme, sekä kehittää kanssakäymistä koti- ja ulkomaisten musiikinopettajajärjestöjen kanssa.

Käpylän musiikkiopiston opettaja Soile Närhi on mukana Harmonikansoiton opettajayrityksen hallituksessa ja on vuosien saatossa vienyt useita oppilaitaan kilpailuihin. Nyt on ”erityisen innostunut ja taitava

Chim chim cheree soi komeasti tunnilla!
Soile tarkkailijana taustalla.

soittajajoukko lähdössä”, kehuu Soile.

Yksi kilpailuihin lähtijöistä on 10-vuotias Aimo Sorsa. Perhe on suunnitellut Pieksämäen reissun hyvin, sillä siihen on yhdistetty myös Peurungan kylpylävierailu lisämausteeksi! Aimo soittaa C-sarjassa (vuosina 2011–2012 syntyneet), jossa ohjelman kesto on max 6 minuuttia. Pakollisena kappaleena on jokin kolmesta Alpo Pohjan kappaleesta: Kaakkuri, Tangonen tai Siilin kehtolaulu.

Minkä valitsit, Aimo? – Kaakkurin.

Opettaja Soile avusti valinnassa, sillä melodiabasso ei vielä ole hallussa ja valintaa piti hieman rajata.

Aimon lyhyt harmonikka-historia

Aimo aloitti musiikkiopistossa opiskelun vuonna 2019.

Mistä keksit ottaa juuri harmonikan soittimeksi?

– En muista, mutta halusin vain soittaa jotain. Ekana mietin viulua...sitten testasin haitaria ja se meni vitsin hyvin.

Aimo kävi kokeilemassa harmonikkaa jo keväällä 2019 järjestetyssä Soivassa talossa harmonikkaa.

Lukuvuoden 2019–2020 Aimo kävi karuselliopetuksessa. Siellä opiskellaan musiikkia monipuolisesti, esitellään joitakin soittimia ja lapset voivat saada kokeilutunteja muutamassa soittimessa. Soile Närhi oli mukana karuselliopetuksessa esittelemässä kävijöille harmonikkaa soittimena.

Harmonikan kokeilutunneilla keväällä 2020 – huom. etänä! – opeteltiin heti jotain.

– Kaksi laulua, joku Koira-laulu ja toinen oli Aurinko; ykkösellä

vedin molemmat heti. Soitin tuntui omalta.

ksyllä 2020 peruslinjan soitonopiskelijana aloitettu harrastus törmäsi keväällä koronan ensimmäisiin tiukkoihin rajoituksiin, ja vielä marraskuusakin oli etäopetusta koronan vuoksi. Aimoa etäopetus ei häirinnyt.

– Opin ihan samanlaisesti sekä etänä että lähinä.

Opettajan näkökulmasta tilanne tuntui toiselta.

Karusellissa koronakeväänä aloitettiin”, huokaisee Soile. Etäopetus oli kaikille tuolloin täysin vierasta ja uutta. ”Miten harmonikka laitetaan sylin, onko remmit hyvin, paljetta vedetään...” Kaikki tuo piti näyttää ruudun välityksellä.

Onneksi Aimon kanssa kommunikaatio toimi kuitenkin hyvin. Opettajan mukaan edistyminen on ollut huikeaa etäopetusjaksoista huolimatta.

Aimo, mikä on mieluisin kappaleesi tähän mennessä?

– Hmmm... samoja soitettu aika pitkään...ehkä Kaakkuri.

Mikä on hankalinta harmonikan soitossa?

– Varmaan toi basso, kun diskantilla kädet ovat vapaat, mutta bassossa vain neljä

sormea, vasen on hankalampi. Diskantissa (melodiakäsi) näkee, mitä käsi tekee”, vasen on vaikeampi.

Soile kehaisee väliin, että vaihtobassotkin löytyvät jo kyllä aika hyvin!

Milloin harjoittelet yleensä?

– Ehkä viideltä-neljältä koulun jälkeen meen pelaan, sitten syön jotain, katson telkkaria ja sitten soitan haitaria.

Paljonko menee aikaa soittoläksyihin?

– 15–30 minuuttia.

Hauskinta soittamisessa?

– No, varmaan se

harjoittelemisen, riippuu biisistä. Menuetin harjoittelemisen oli vähän ärsyttävää, kun bassossa hypeltiin. Sitten kun osaa paljon, se on hauskempaa.

Aimon nykyinen soitin on järjestyksessä toinen, Lasse Pihlajamaa –harmonikka. Soile, kuinka pitkälle sillä pärjää?

– Se on selän pituudesta kiinni, ehkä pari-kolme vuotta. Tässä soittimessa on nyt sekä standard-basso että melodiabasso.

Lisää kisoja

Aimo on haastattelun aikaan harjoittelemassa kappaleita Minä soitan harmonikkaa –kisoja varten. Toukokuuseen Hopeinen

MSH-kilpailijat soittivat esityksiään harjoitusmielessä Ukon iltasoitossa 4.4.22 Koskelan kirkossa. Kuva Nina Ziessler.

harmonikka -kilpailuunkin (laivaristely Suomenlahdella) on tehty jo video, mutta "uudet videot ehkä vielä tehdään uudella harmonikalla, kun ilmoittautumisaikaa on koronan vuoksi jatkettu", sanoo Soile.

2022 Minä soitan harmonikkaa -kilpailu

Soile Närhi kertoo pääkohdat Pieksämäen onnistuneesta visiitistä:

Käpylästä osallistuivat kisoihin D-sarjassa Arma Karvonen, Aarni Pasanen, Inari Talvensaari

ja Patrick Ziessler ja C-sarjassa Kaisla Heikkinen ja Aimo Sorsa.

Kaikki Käpylän musiikkiopiston soittajat onnistuivat omassa soittossaan varsin hyvin.

Kulttuurikeskus Poleenin iso, komea konserttisali tarjosi hyödyllisen ja hienon esiintymiskokemuksen kaikille heille.

Parasta antia tapahtumassa ovat lämmin, kannustava ilmapiiri ja muiden soittajien tapaminen ja heidän esitystensä kuunteleminen.

Kulttuurikeskus Poleenissa D-sarjaan sallistuneet Soilen kera. Kuva Nina Ziessler

Karjalatalolle mennään!

Loputkin Käpylän musiikkiopiston toiminnasta siirtyy kevään lopulla - opetuksen päätyttyä - Karjalatalon tiloihin. Taivaskallion kiinteistö siirtyy uudelle omistajalle kesäkuun alussa.

Tunnelma uusissa tiloissa tulee ehkä olemaan hieman tiivis, mutta toisaalta saamme lähes kaikki saman katon alle, ja uusia spontaaneja kohtaamisia kivasti luvassa erinäisille opettajille ja oppilaille!

Jotta sujahtaisimme Karjalatalon nykyisten toimijoiden joukkoon mahdollisimman sujuvasti, kamulinjan vetäjä Maija Karhinen-Ilo organisoitullaan tutuiksi -konsertin.

Kutsuja konserttiin ja kahville lähti kaikille talon nykyisille käyttäjille, ja tuloksena oli iloisten karjalaisten kokoontuminen!

Samassa yhteydessä kiitettiin Pertti Hakasta, joka siirtyi uusiin tehtäviin Karjalanliiton toiminnanjohtajan tehtävistä.

Ohessa joitakin kuvia konsertista ja Karjalatalon remontoituista luokahuoneista.

PP

Rehtori Tuuli Talvitie kiitti Karjalanliiton toiminnanjohtaja Pertti Hakasta hyvästä yhteistyöstä!

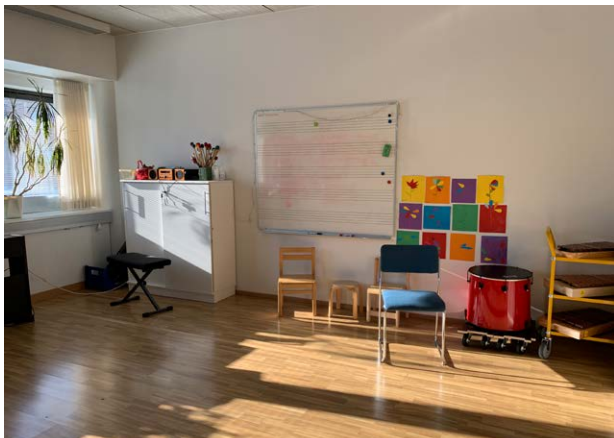
Jouhikot piti virittää ennen esitystä.

Maija Karhinen-Ilon ja Kaisa Leppäsen harmonikkaoppilaat esiintyivät yhdessä opettajien kanssa.

Opistoisäntä Ramadan Khalil auttaa Taivarin tyhjennyksessä ja muuttopuuhissa.

Sifferissä toimii mm muskareita.

Karjalatalon luokkia on remontoitu parin viime lukuvuoden mittaan, ja esim. kolmannen kerroksen "uudet" luokat (esimerkki vasemmalla) ovat mukavan valoisia.

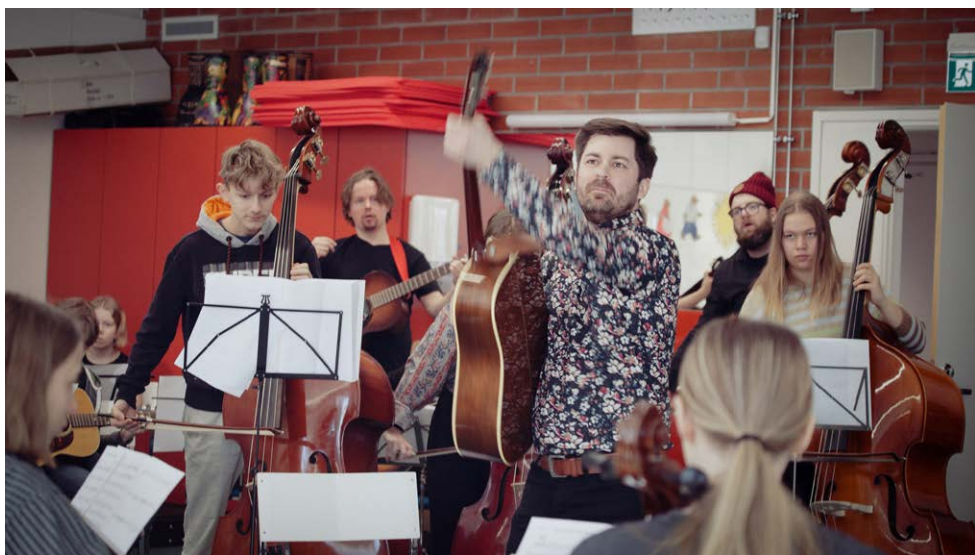
Äänieristys on Taivaskallion tiloja huonompi, mutta sitä on pyritty parantamaan erilaisin teknisin keinoin.

Folk It!

Kansanmuusikoiden Folk It!
-tapahtuma järjestettiin tänä
keväänä Vantaalla 4.3. - 6.3.22.
Ohessa joitakin Antti Korkkolan
jakamia kuvia tapahtumasta.

Martin Gripentog ja Matias Tyni löytyvät
joillekin tuttuina hahmoina oheisista kuvista.

Elokuvamusiikin ilta selloilla

Elokuvasäveliä selloilla -konsertti soi juuri ennen Kapulan ilmestymistä komeasti Karjalatalon isossa salissa perjantai-iltana 22.4.22. Alla pari kuvaa tapahtumasta, johon opiston sello-opettajat olivat suunnitelleet upean kokonaisuuden täyden salin kuultavaksi!

Tiia Ignatiuksen, Jari-Pekka Mannisen ja Jaakko Kulon sello-oppilaiden joukko soitti hienolla soinnilla selloille räätälöityjä (enimmäkseen Tiia Ignatiuksen) sovituksia parhaista elokuvasävelistä.

Yleisö sai nauttia elokuvanomaisesta tunnelmasta Karjalatalon pimennetyssä isossa salissa. Viljo Ignatius suoritti koulun tet-harjoittelunsa Käpylän musiikkiopistossa, ja eräs hänen tehtäviään oli laatia sellistien konsertin visuaalinen osuus, heijastettavat kuvat sekä käsiohjelma. Hieno tulos!

Kuvat Tuuli Talvitie

Soiva talo 23.4.22

Parin korona-vuoden tauon jälkeen saimme taas järjestää taideharrastuksiin tutustumista lähiseudun perheille. Soiva talo toteutettiin jälleen yhdessä Tanssiopiston ja Kuvataidekoulun kanssa.

Kuvataidekoulu suunnitteli tapahtumaa varten graafista materiaalia myös jatkossa käytettäväksi, esim. julisteet (ks. Kapulan kansi) ja soitinpassin, johon lapset saivat kerätä tarroja, leimoja tai soitinten nimiä tutustumispisteistä. Kuvataidekoulun pisteessä Karjalatalon ison salin takaosassa lapset saivat rakentaa ja muovailla ammattilaisten ohjaamana. Musiikkiopiston lyhyen konserttiosuuden jälkeen Hanna Yli-Tepsa veti nuorten tanssijoiden kanssa yleisöä mukaan tanssimaan Hunajalaulua ja Tikan tanssia sekä kutsui seuraamaan tovin kuluttua alkavia avoimia tanssiharjoituksia.

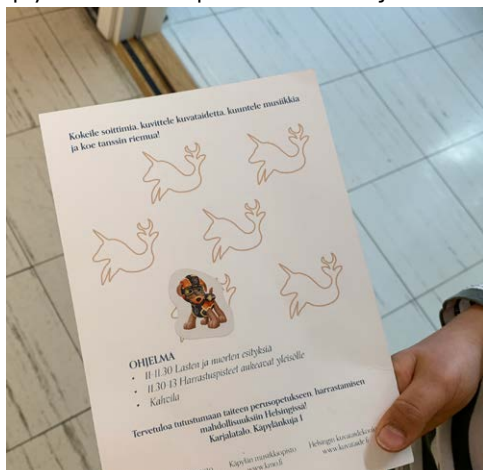
Kolmessa talon eri kerroksessa oli konsertin jälkeen opettajia kertomassa soittimen ominaisuuksista, soittimien esittelyjä ja soittimia kokeiltaviksi.

Tänä vuonna Soivan talon valikoimassa olivat pasuuna,

Maisa Koivisto (vas), Juho Hellsten ja Annu Martikainen edustivat Kuvataidekoulua.

jouhikko, kontrabasso, kantele, klarinetti, saksofoni, käyrätorvi, sello, kitara, alttoviulu, nokka-huilu, huilu, harmonikka ja trumpetti. Pienimuotoinen muskari pyöri koko tapahtuman ajan!

Tapahtumassa käyneet perheet vaikuttivat tyytyväisiltä, ja passit täyttyivät!

Mizuho Kojima opasti pasuunan kokeilua. Suomessa kokoustamassa olleet kollegat eri puolilta Eurooppaa tarjosivat konsertin kuulijoille elämyksen pasuunakvartettisoitollaan!

Risto Vilko (vas.) opettaa musiikkiopistossa sekä kuvassa olevaa saksofonia, että klarinettia.

Niklas Mellberg näytti, miten kitaran soittoasentoa haetaan.

Yllä oikealla Kansanmusiikkisoitin jouhikko oli monille uusi tuttavuus.

Yllä vasemmalla: Mira Törmälän muskari-pisteeltä löytyi innokkaita rumpukäsiä.

Hanna Yli-Tepsa veti tottuneesti isoa joukkoa - pieniä tanssiopiston ryhmäläisiä sekä yleisön osallistujia - Tikan tanssiin. Kamulinjan yhtye säesti Maija Karhinen-Ilon johdolla.

Huilukokeilu aloitettiin suukappaleilla.

Soiva talo konsertti 23.4.

klo 11.00 Karjalatalo

- Puhku A** R.J. Lopez-K. Andersson-Lopez:
Frozen, Let It Go (sov. J. Utbult)
- Käyrätorvi** B. Haley: Rock Around The Clock, E. Demarsan: Lintu
Trio TriplaE: Eino Pylvänäinen ja Elisa Palmu, corno
Pylvänäinen Elsa, piano
- Sello** Terve teille, lintuset; Olga Vainikka
- Haitari** M. Pokela: Ihme ja kumma; Inari Talvensaari
- Nokkahuilu** Mie Nakabayashi: Akai hana, shiroi hana
(Punaiset ja valkoiset kirsikankukat)
Siina Pantsu ja Sini Vahervuo
- Kantele** trad. Ruotsi: Nördemans Ola eli Raunon valssi;
11-kielinen kantele Liisa Joustie
- Alttoviulut** Trad.: Karhun tanssi ja Glwysen
E. Jones: The Fairest One
Clara Petrozzi, Amelie Figueroa, Uuna Hakala, Risto
Hietalahti, Esteri Lehtonen, Vuokko Patajoki, Eila Pääkkönen,
Unto Pääkkönen.
- Kontrabasso** J.S. Bach: Cantata 147; Atte Tuomi
- Trumpetti** L. van Beethoven: Ecossaise; Josiah Appolis
- Pasuuna** Muse Trombone Quartet; Mizuho Kojima, Mayumi
Shimizu, Shiori Doi, Rina Günther